

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Obvodní soud pro Prahu 2 rozhodl soudkyně Mgr. Danielou Břízovou Ratajovou, LL.M. ve věci

žalobce: **Ing. Tomáš Zůza**
správce konkurzní podstaty úpadce VELTEX spol. s r.o.,
v konkursu, IČO 480 39 691
sídlem Kodaňská 45, 100 00 Praha 10
zastoupený advokátkou JUDr. Hanou Kordovou Marvanovou
sídlem Nad Královsku oborou 41, 170 00 Praha 7

proti
žalované: **Česká republika - Ministerstvo spravedlnosti, IČO 00025429**
sídlem Vyšehradská 424/16, 128 10 Praha 2
za níž jedná Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových
sídlem Rašínovo nábřeží 390/42, 128 00 Praha 2 - Nové Město

pro 358 483 061 Kč s přísl.

takto:

- I. Žaloba, jíž se žalobce domáhal zaplacení částky 358 483 061 Kč s 8,05 % úrokem z prodlení ročně z uvedené částky od 12. 12. 2015 do zaplacení, se zamítá.
- II. Žalobce je povinen zaplatit žalované náhradu nákladů řízení ve výši 3 900 Kč, a to do 3 dnů od právní moci rozsudku

Odůvodnění:

1. S ohledem na relativní skutkovou složitost věci soud považuje za podstatné, aby v tomto rozsudku byla detailně shrnuta tvrzení účastníků a související skutkové okolnosti.
2. Žalobou doručenou soudu dne 17. 12. 2015 se žalobce domáhal po žalované náhrady škody způsobené nezákonným rozhodnutím, a sice rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 5. 11. 2008, č.j. 13 Cmo 239/2008-250, který byl zrušen rozsudkem Nejvyššího soudu České republiky ze dne 27. 1. 2011 č.j. 29 Cdo 1361/2009-324. Žalobce uvedl, že usnesením Městského soudu v Praze ze dne 29. 11. 2005, č.j. 79 K 21/2005-127, byl prohlášen konkurs na majetek dlužníka (úpadce) - společnost VELTEX s.r.o., (dále „dlužník“ nebo „spol. VELTEX“) a správcem konkursní podstaty byl ustanoven žalobce. Ten zapsal do konkursní podstaty dlužníka pozemek p.č. 1652/1 s budovou č.p. 261, pozemek p.č. 1652/2, pozemek p.č. 1652/3 s budovou č.p. 780, pozemek p.č. 1652/4 s budovou č.p. 781 a pozemek p.č. 1652/7, to vše tvořící areál Hloubětín (dále „předmětné nemovitosti“ nebo „areál Hloubětín“), neboť zpochybnil zákonnost dražby předmětných nemovitostí (která se konala dne 20. 9. 2005), v níž byly předmětné nemovitosti v rámci exekučního řízení vedeného soudním exekutorem JUDr. Jurajem Podkonickým prodány společnosti ESOLUS spol. s r.o. (dále jen „spol. ESOLUS“). Dle žalobce byla zmíněná dražba provedena nezákonným způsobem proto, že jejímu provedení bránila nařízená exekuce prodejem podniku a dále příslušná rozhodnutí nebyla řádně doručena, takže vůbec nemohla nabýt právní moci a způsobit následky s nimi spojené. Dle žalobce tedy nikdy nedošlo k platnému převodu předmětných nemovitostí z dlužníka na společnost ESOLUS. Poté, co žalobce zapsal předmětné nemovitosti do konkursní podstaty dlužníka, spol. ESOLUS podala žalobu na vyloučení předmětných nemovitostí z konkursní podstaty. O této žalobě rozhodl Městský soud v Praze rozsudkem č.j. 58 Cm 146/2005-212 ze dne 28. 5. 2008 tak, že jí vyhověl a předmětné nemovitosti vyloučil z konkursní podstaty. Zmíněné rozhodnutí bylo potvrzeno rozsudkem Vrchního soudu v Praze č.j. 13 Cmo 239/2008-250 ze dne 5. 11. 2008. Následně k dovolání žalobce rozhodoval Nejvyšší soud ČR, který rozsudkem č.j. 29 Cdo 1361/2009-324 ze dne 27. 1. 2011 nezákonná rozhodnutí Městského soudu v Praze a Vrchního soudu v Praze zrušil. Důvodem pro zrušení napadených rozhodnutí bylo to, že dle Nejvyššího soudu soudy pochybily, když na posuzovanou dražbu aplikovaly ustanovení zákona o veřejných dražbách, namísto jiného právního předpisu. Žalobce tvrdil, že nebýt nezákonného rozhodnutí Vrchního soudu ze dne 5. 11. 2008, byly by předmětné nemovitosti řádně zpeněženy v konkurzním řízení a výtěžek rozdělen mezi věřitele. Důsledkem zrušení zmíněného rozhodnutí pak bylo to, že předmětné nemovitosti nebyly vyloučeny z majetkové podstaty a stále tedy by řádně zahrnuty do majetkové podstaty a byly určeny ke zpeněžení.
3. Žalobce dále uvedl, že ještě před tím, než Nejvyšší soud rozhodl o dovolání, spol. ESOLUS coby prodávající uzavřela dne 12. 2. 2009 se společností Hloubětín 61 s.r.o. (dále jen „spol. Hloubětín 61“) kupní smlouvu, jejímž předmětem byl převod vlastnického práva k předmětným nemovitostem. Dříve, než došlo ke zrušení nezákonného rozsudku Vrchního soudu ze dne 5. 11. 2008, tedy došlo k prodeji předmětných nemovitostí třetí osobě. V návaznosti za zrušující rozhodnutí Nejvyššího soudu znovu rozhodoval Vrchní soud v Praze, který rozsudkem č.j. 13 Cmo 239/2008-368 ze dne 12. 10. 2011 zamítl žalobu společnosti ESOLUS o vyloučení předmětných nemovitostí ze soupisu konkursní podstaty. Jakkoli nové rozhodnutí Vrchního soudu v Praze dopadlo pro žalobce příznivě, vzhledem ke změně v osobě vlastníka, který byl zapsán v katastru nemovitostí jako vlastník předmětných nemovitostí, však úspěch žalobce nevedl k tomu, aby mohl zpeněžit předmětné nemovitosti za účelem uspokojení věřitelů. Důvodem bylo to, že následně nový nabyvatel předmětných nemovitostí (tj. spol. Hloubětín 61) podal dne 14. 3. 2011 žalobu na

Shodu s prvopisem potvrzuje Markéta Vítková

vyloučení předmětných nemovitostí ze soupisu konkursní podstaty, kterou odůvodnil tím, že je vlastníkem předmětných nemovitostí na základě shora zmíněné kupní smlouvy ze dne 12. 2. 2009. O žalobě spol. Hloubětín 61 rozhodl Městský soud v Praze rozsudkem č.j. 58 Cm 11/2011-127 ze dne 2. 2. 2012 tak, že jí vyhověl a vyloučil předmětné nemovitosti ze soupisu konkursní podstaty; po podání odvolání zdejším žalobcem (coby správcem konkursní podstaty) dané rozhodnutí potvrdil Vrchní soud v Praze rozsudkem č.j. 10 Cmo 30/2012-180 ze dne 21. 6. 2012 s tím, že právní poměry osoby odlišné od účastníka řízení nemohou být novým rozhodnutím dotčeny. Dovolání zdejšího žalobce, stejně jako ústavní stížnost, byly odmítnuty; Ústavní soud v dané věci dospěl k závěru, že pokud předchozí vlastník a spol. Hloubětín 61 uzavřeli kupní smlouvu v době, kdy bylo pravomocně rozhodnuto o vyloučení předmětných nemovitostí z konkursní podstaty, a navíc ještě v době, kdy nevěděli o podání (později úspěšného) dovolání proti tomuto pravomocnému rozhodnutí, nelze nalézt žádné ustanovení právního řádu, které by jim bránilo v uzavření takového závazkového vztahu; za dané situace dle Ústavního soudu převažuje požadavek na právní jistotu původního i následného vlastníka, kteří se fakticky řídili pravomocnými rozsudky soudů, jež rozhodly, že předmětné nemovitosti mají být vyloučeny z konkursní podstaty a jejich vlastník tedy s nimi může volně nakládat. Zdejší žalobce tedy neuspěl v řízení o vyloučení předmětných nemovitostí s novým vlastníkem (spol. Hloubětín 61) jen z toho důvodu, že byla chráněna dobrá víra nabyvatele, který předmětné nemovitosti nabyl v době mezi pravomocným rozsudkem Vrchního soudu ze dne 5. 11. 2008 o vyloučení nemovitostí z konkursní podstaty a rozsudkem Nejvyššího soudu ČR o zrušení tohoto rozsudku. Nezákonný rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 5. 11. 2008 tedy umožnil spol. ESOLUS volně s předmětnými nemovitostmi disponovat až do rozhodnutí Nejvyššího soudu a převést vlastnické právo k předmětným nemovitostem na třetí osobu, která nebyla účastníkem původního řízení (spol. Hloubětín 61), a ta poté uspěla se svou žalobou na vyloučení předmětných nemovitostí z konkursní podstaty, neboť obecné soudy i Ústavní soud chránily nabytí vlastnictví v dobré víře. Tím došlo k podstatnému zmenšení majetku v konkursní podstatě spol. VELTEX, a to v rozsahu hodnoty předmětných nemovitostí a ušlého zisku z pronájmu těchto nemovitostí. Žalobce dále uvedl, že využil veškeré možné prostředky ke zvrácení nezákonného rozhodnutí a dosažení toho, aby předmětné nemovitosti byly zpět zapsány do konkursní podstaty dlužníka. Přitom nebyl nezákonného rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 5. 11. 2008, žalobce by nepochybně spor o vyloučení předmětných nemovitostí se společností ESOLUS vyhrál a v konkursní podstatě by byly zahrnuty předmětné nemovitosti a mohly by být zpeněženy v rámci konkursu.

4. Žalobce dále uvedl, že uplatňuje nárok na náhradu škody odpovídající jednak hodnotě předmětných nemovitostí ve výši 317 195 060,- Kč a dále výnosům z nich (ušlé nájemné) ve výši 41 288 001,- Kč, přičemž tato částka je vypočítána jako minimální předpokládaný zisk z nájemného za období od 1. 1. 2009 do 31. 7. 2011, tj. za 31 měsíců, po které by byly předmětné nemovitosti zahrnuty v konkursní podstatě předtím, než by došlo k jejich zpeněžení.
5. V podání ze dne 24. 2. 2016 žalovaná žalobou uplatněný nárok neuznala co do důvodu ani co do výše. Učinila nesporným, že u ní žalobce dne 11. 6. 2015 uplatnil nárok na náhradu škody ve výši 358 483 061 Kč z titulu shora uvedeného nezákonného rozhodnutí, přičemž jeho žádosti nebylo vyhověno. Žalovaná stručně shrnula genezi řízení o vylučovacích žalobách a dále uvedla, že existence odpovědnostního titulu v podobě nezákonného rozhodnutí (kterým je rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 5. 11. 2008) je sice dána, avšak sporovala splnění dalších podmínek odpovědnosti státu za škodu. Žalovaná poukázala na to, že žalobce netvrdil, že se domáhal vydání bezdůvodného obohacení

Shodu s prvopisem potvrzuje Markéta Vítková

představující kupní cenu nemovitostí po spol. ESOLUS. Ve vztahu k tvrzenému ušlému zisku není zřejmé, který subjekt nájemné v rozhodném období čerpal, jaké byly náklady spojené s dosažením tohoto zisku a zda na straně původního pronajímatele nevzniklo bezdůvodné obohacení.

6. Dne 18. 10. 2016 se konalo ve věci jednání, během něhož žalovaná vznesla námitku promlčení ve vztahu k nároku žalobce, neboť dle žalované počala běžet tříletá promlčecí doba od doručení zrušujícího rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 27. 1. 2011, č.j. 29 Cdo 1361/2009-324, a tudíž byl nárok uplatněn opožděně. Během jednání byl dále žalobce dle § 118a odst. 1, odst. 3 o.s.ř. vyzván k doplnění žalobních tvrzení v tom smyslu, zda, a pokud ano v jakém řízení se domáhal plnění po jiném subjektu, než je stát.
7. V podání ze dne 16. 12. 2016 žalobce uvedl, že rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 27. 1. 2011 (kterým bylo zrušeno rozhodnutí Vrchního soudu ze dne 5. 11. 2008) bylo žalobci doručeno 28. 2. 2011. Žalobce dále k výzvě soudu uvedl, že se po spol. ESOLUS ani Hloubětín 61 soudně nedomáhal zaplacení částky odpovídající hodnotě předmětných nemovitostí, které v důsledku nezákonného rozhodnutí státu ušly z konkursní podstaty, a to z důvodu, že na jejich straně nemohl vzniknout odpovědnostní titul k náhradě jakékoli škody, neboť tyto společnosti jednaly v dobré víře ve správnost později zrušeného rozsudku Vrchního soudu ze dne 5. 11. 2008; přesto však vyzval spol. ESOLUS k zaplacení částky 317 195 060,- Kč; navíc vzhledem k tomu, že spol. ESOLUS obdrženu kupní cenu za předmětné nemovitosti bezprostředně po uzavření kupní smlouvy převedla k úhradě svých závazků a je sama dlouhodobě předlužena, nebyla zde ani reálná šance, že by částku odpovídající předmětným nemovitostem uhradila. Padáním ze dne 11. 2. 2017 pak žalobce doplnil, že spol. ESOLUS nikdy neměla žádný svůj majetek vedle základního kapitálu ve výši 200 000,- Kč, přičemž pokud v exekuci získala areál Hloubětín, tak za cizí – vypůjčené peníze, a fakticky nijak nepodnikala, navíc je minimálně od roku 2008 významně předlužená a nemá žádné finanční prostředky; jediný majetek, který ESOLUS prokazatelně vlastní, je pohledávka za spol. VELTEX ve výši 143 913 231,27 Kč, která byla v konkursním řízení zjištěna; pohledávka však má nulovou hodnotu, neboť v konkursní podstatě není žádný majetek, který by mohl sloužit na úhradu této pohledávky. Žalobce dále odkázal na účetní závěrky spol. ESOLUS (založené do obchodního rejstříku dne 27. 8. 2012) s tím, že z nich plyne nemajetnost, resp. předlužení dotčené společnosti.
8. V podání ze dne 9. 3. 2017 žalovaná uvedla, že setrvává na námitce promlčení s tím, že promlčecí doba počala běžet ode dne doručení zrušovacího rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 27. 1. 2011, tj. od února 2011. Vzhledem ke skutečnosti, že následně řízení pokračovalo a bylo pravomocně ukončeno až dnem 8. 11. 2011, lze tento okamžik dle žalované považovat za poslední den začátku běhu tříleté promlčecí doby, která tak uplynula dnem 8. 11. 2014, přičemž žalobce uplatnil nárok na náhradu škody u žalované až dne 11. 6. 2015. Žalovaná dále uvedla, že žalobce se účelově domnívá, že využití všech procesních prostředků se bude posuzovat napříč soudními spory, v nichž je účastníkem na straně žalující či žalované (tj. cca 10 soudních řízeních), přičemž po tuto dobu mu neběžela promlčecí doba. Otázku promlčení je však třeba posuzovat pouze v rámci toho soudního řízení, v němž bylo vydáno nezákonné rozhodnutí, tzn. soudní řízení vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 58 Cm 146/2005, které bylo pravomocně ukončeno ke dni 8. 11. 2011. Žalovaná dále uvedla, že vedení řízení brání překážka *res iudicata* dle § 159a odst. 5 o.s.ř., neboť žalobce již oba žalobní nároky uplatnil vůči žalované v řízeních vedených u zdejšího soudu, a sice pod sp. zn. 15 C 93/2009, v němž se domáhal po žalované zaplacení 317 195 060,- Kč s přísl., a to z titulu nesprávného úředního postupu exekutora JUDr. Juraje Podkonického, Ph.D. (kterým exekutor umožnil, že předmětné

Shodu s prvopisem potvrzuje Markéta Vítková

nemovitosti byly v rámci exekučního řízení vedeného proti spol. VELTEX vydraženy ve prospěch spol. ESOLUS), přičemž žaloba byla pravomocně zamítnuta. Dále se žalobce v řízení u nadepsaného soudu pod sp. zn. 14 C 145/2011 domáhal proti žalované zaplacení částky 34 628 646,- Kč s přísl. coby náhrady škody spočívající v ušlém nájemném za předmětné nemovitosti v období od 1. 1. 2009 do 28. 2. 2011 (žaloba byla rovněž pravomocně zamítnuta). Žalovaná v neposlední řadě uvedla, že je otázkou, s jakým výsledkem by vůbec skončilo původní řízení o vyloučení předmětných nemovitostí, pokud by spol. ESOLUS z důvodu prodeje předmětných nemovitostí třetí osobě (spol. Hloubětín 61) neztratila aktivní věcnou legitimaci.

9. V podání ze dne 13. 7. 2018 žalovaná uvedla následující časové milníky, od nichž se dle jejích tvrzení odvíjí vědomost žalobce o vzniku konkrétní škody: (i) znalecký posudek č. 2910 – 100/2008 ze dne 2. 2. 2009 ve věci posouzení znaleckého posudku č. 2133-80/05, zpracovaného Ing. Věrou Kadlecovou dne 24. 4. 2005, který byl žalobcem předložen k prokázání požadované škody a v němž znalec Ing. Jan Doležal stanovil cenu předmětných nemovitostí ve výši 317 195 060 Kč; částka zjištěná znaleckým posudkem se zcela ztotožňuje s uplatněnou škodou v daném řízení, tzn. již v roce 2009 žalobce věděl, jaká mu vznikla škoda; žalovaná dále poukázala na skutečnost, že vypracování znaleckého posudku bylo žalobcem zadáno v roce 2008, tedy v době, kdy Městský soud v Praze rozhodl rozsudkem ze dne 28. 5. 2008, č.j. 58 Cm 146/2005-212, o vyloučení předmětných nemovitostí z konkursní podstaty dlužníka (spol. VELTEX) ve prospěch spol. ESOLUS. Další milník (ii) je dle žalované řízení vedené u zdejšího soudu pod sp. zn. 15 C 93/2009 ve věci žalobce proti žalované (ČR) o zaplacení 317 195 060 Kč, v němž se žalobce domáhal náhrady škody z titulu nesprávného úředního postupu exekutora, který předmětné nemovitosti vydražil, a příklepem je nabyta spol. ESOLUS s.r.o.; žaloba byla podána dne 13. 3. 2009 a žalobce požadoval náhradu škody za předmětné nemovitosti stanovenou shora zmíněným znaleckým posudkem, tzn. již ke dni podání žaloby věděl o vzniku škody ve výši 317 195 060 Kč, byť ji uplatňoval nejdříve z titulu nesprávného úředního postupu; v daném řízení totiž žalobce navrhl změnu žaloby ohledně odpovědnostního titulu tak, že škodu za předmětné nemovitosti ve výši 317 195 060 Kč uplatňuje z titulu nezákonného rozhodnutí (tj. rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 5. 11. 2008) - navrženou změnu žaloby však zdejší soud zamítl. Z uvedeného žalovaná dovozovala, že žalobce o vzniku konkrétní škody, jejíž výše je stejná jako v předmětném soudním řízení, věděl nejpozději ke dni podání žaloby, tj. k 13. 3. 2009; žalobce si byl rovněž vědom existence nezákonného rozhodnutí, pročť mohl podat žalobu z uvedeného důvodu včas, a nikoliv až 17. 12. 2015. Dalším milníkem (iii) je pak dle žalované řízení vedené u zdejšího soudu pod sp. zn. 14 C 145/2011 ve věci zdejšího žalobce proti zdejší žalované o zaplacení 34 628 646 Kč coby náhrady škody za ušlé nájemné, neboť v době od 1. 1. 2009 do 28. 2. 2011 nemohl pobírat nájemné z předmětných nemovitostí (za uvedené období – nadto prodloužené – se žalobce domáhá ušlého zisku i v nadepsaném řízení). Ve zmíněném řízení se žalobce domáhal náhrady škody z titulu nezákonného rozhodnutí (tj. rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 5. 11. 2008); žaloba byla podána dne 17. 11. 2011 (tzn. po právní moci zmíněného rozhodnutí Vrchního soudu); žaloba však byla zamítnuta pro předčasnost, neboť žalobce neprokázal, že by se domáhal zaplacení ušlého nájemného po těch subjektech, které se obohatily. Z uvedeného žalovaná dovodila, že žalobce o vzniku konkrétní škody spočívající v ušlém nájemném věděl nejpozději ke dni podání žaloby, tj. k 17. 11. 2011; rovněž si žalobce byl vědom existence odpovědnostního titulu v podobě nezákonného rozhodnutí. Nebyl tedy důvod, proč žalobce obdobně nepostupoval i ohledně případného nároku odpovídajícího hodnotě předmětných nemovitostí ve výši 317 195 060 Kč. Dle žalované tedy začala běžet žalobci subjektivní promlčecí doba ve smyslu ustanovení § 32 odst. 1 zákona ode dne doručení rozsudku Nejvyššího soud ČR ze dne 27. 1. 2011, od února 2011;

Shodu s prvopisem potvrzuje Markéta Vítková

nejpozději od pravomocného skončení celého řízení (které po zrušovacím rozhodnutí Nejvyššího soudu pokrčovalo), tj. od 8. 11. 2011. Již v daném okamžiku měl žalobce zcela prokazatelně skutečnou vědomost o vzniku škody a její konkrétní výši, včetně vědomosti o tom, kdo za škodu odpovídá. Tato lhůta uplynula dnem 8. 11. 2014, přičemž žalobce uplatnil nárok na náhradu škody u žalované až dne 11. 6. 2015, tzn. až po uplynutí zákonem stanovené promlčecí doby, a proto nedošlo ani ke stavení běhu promlčecí lhůty ve smyslu ustanovení § 35 zákona. Žalobu podal žalobce u zdejšího soudu až dne 17. 12. 2015, tzn. více než jeden rok po uplynutí promlčecí doby.

10. V podání ze dne 8. 8. 2018 žalobce uvedl, že k promlčení jeho žalobního nároku nedošlo a námitka promlčení je tedy nedůvodná. Dle žalobce žalovaná nesprávně odvíjí počátek běhu promlčecí doby od data doručení rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 27. 1. 2011, kterým byl zrušen předmětný nezákonný rozsudek Vrchního soudu ze dne 5. 11. 2008. Pro běh promlčecí doby je dle žalobce nutné, aby vedle zrušení nezákonného rozhodnutí došlo i ke vzniku škody, k čemuž však mohlo dojít nejdříve okamžikem, kdy došlo k pravomocnému vyloučení předmětného majetku z konkursní podstaty spol. VELTEX. Tento okamžik nastal až rozsudkem Vrchního soudu v Praze č.j. 10 Cmo 30/2012-180 ze dne 21. 6. 2012, kterým bylo pravomocně vyhověno excindační žalobě spol. Hloubětín 61. Až v tu chvíli totiž byl předmětný majetek s konečnou platností vyňat z konkursní podstaty a došlo tak ke vzniku škody ve výši hodnoty tohoto majetku. Navzdory nezákonným rozhodnutím Městského soudu v Praze a Vrchního soudu v Praze totiž byla dle žalobce stále naděje, že nedojde k vyloučení předmětného majetku z konkursní podstaty, kdy v takovém případě by nedošlo ani ke vzniku jakékoli škody. Jak již bylo uvedeno, po skončení řízení o excindační žalobě spol. ESOLUS se proti opětovnému zapsání předmětných nemovitostí do konkursní podstaty začal bránit excindační žalobou nový vlastník (spol. Hloubětín 61), jehož žalobě bylo pravomocně vyhověno rozsudkem Vrchního soudu v Praze č.j. 10 Cmo 30/2012-180 ze dne 21. 6. 2012; proti tomu se následně v souladu s povinností vyčerpat všechny procesní prostředky nápravy bránil žalobce dovoláním a následně i ústavní stížností, která byla odmítnuta usnesením Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 3348/14 ze dne 3. 2. 2015. Až po neúspěšném vyčerpání všech těchto procesních prostředků nápravy tak bylo s jistotou uzavřeno, že předmětné nemovitosti nebudou zahrnuty do konkursní podstaty, a až tímto okamžikem také vznikla škoda. Do té doby by dle žalobce jakákoli žaloba proti zdejší žalované (ČR) byla zamítnuta pro předčasnost. Běh promlčecí doby nároku na náhradu škody tedy nemohl započít dříve, nežli došlo ke vzniku škody (tj. než byl majetek pravomocně vyloučen z konkursní podstaty rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 21. 6. 2012) a dále než ve smyslu §8 odst. 3 zákona žalobce vyčerpal veškeré dostupné procesní prostředky směřující k nápravě. Dle žalobce je tedy třeba vázat vznik škody k rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 3. 2. 2015, neboť až do této chvíle stále probíhalo řízení o excindační žalobě, přičemž v případě úspěchu žalobce by byly veškeré předmětné nemovitosti řádně zahrnuty do konkursní podstaty úpadce a žádná škoda spočívající ve vyvedení tohoto majetku by tedy ani nevznikla. Žalobce dále uvedl, že spol. ESOLUS byla a je nemajetná, a tudíž nebylo možné se po ní fakticky domoci jakékoli náhrady škody, a zároveň by ani takovýto nárok nebyl po právu, jak posléze vyplynulo z usnesení Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 3348/14 ze dne 3. 2. 2015, nelze přenášet vinu za pochybení státu a jeho nezákonné rozhodnutí na soukromý subjekt, který jednal v dobré víře ve správnost aktů veřejné moci. Žalobce tedy vůči spol. ESOLUS ani Hloubětín 61 nemá a nikdy ani neměl žádný právní nárok na náhradu škody a jakékoli pokusy by v tomto směru představovaly zjevně bezúspěšné uplatňování práva. Jediným subjektem, který za vyvedení předmětných nemovitostí z konkursní podstaty nese odpovědnost, je žalovaná. Žalobce uplatnil vůči žalované nárok na náhradu škody dne 11. 6. 2015, tedy v rámci tříleté promlčecí doby a je tedy

nepochybné, že nárok v dané chvíli nebyl promlčen. Žalobce dále uvedl, že námitka promlčení byla vznesena v rozporu s dobrými mravy, neboť zbavuje žalobce jakékoli možnosti domoci se náhrady škody vzniklé v důsledku nezákonného rozhodnutí orgánů veřejné moci, kdy na jedné straně byly v předchozích řízeních o tomto nároku žaloby zamítnuty z důvodu předčasnosti, neboť žalobce nevyužil všechny prostředky nápravy, a na druhé straně nyní poté, kdy žalobce všechny procesní prostředky nápravy uplatnil a vyčerpал, žalovaná namítá promlčení, jelikož je dle jejího názoru žaloba podána opožděně. Žalobce v daném ohledu odkázal na judikaturu Nejvyššího soudu ČR (usnesení sp. zn. 31 Cdo 4835/2014 ze dne 12. 4. 2017).

K námitce překážky *rei iudicatae*:

11. Soud se nejprve zabýval námitkou *res iudicata* vznesenou ze strany žalované. Ze spisu vedeného u zdejšího soudu pod sp. zn. 15 C 93/2009, a to konkrétně z rozsudku ze dne 26. 11. 2015 soud zjistil, že věc se týkala zdejšího žalobce (rovněž v procesním postavení žalobce coby správce konkurzní podstaty dlužníka VELTEX) proti žalované ČR a jejím předmětem byla náhrada škody ve výši 317 195 060 Kč s přísl. z titulu nesprávného postupu exekutora JUDr. Podkonického při prodeji předmětných nemovitostí v dražbě. Z doplňujícího vyjádření žalobce v daném řízení ze dne 8. 10. 2012 pak soud zjistil, že žalobce uvedl, že vznik škody prokazatelně nastal vydáním nezákonného a posléze zrušeného rozhodnutí Vrchního soudu v Praze, v jehož důsledku došlo na straně žalobce ke zmenšení majetku náležejícího jinak do konkurzní podstaty. Z protokolu z jednání konaného dne 16. 8. 2013 soud dále zjistil, že byl zamítnut případný návrh žalobce na změnu žaloby v odpovědnostním titulu, a to z nesprávného úředního postupu exekutora na nezákonné rozhodnutí Vrchního soudu ze dne 5. 11. 2008.
12. Ze spisu vedeného u zdejšího soudu pod sp. zn. 14 C 145/2011, a to konkrétně ze žaloby zdejšího žalobce doručené zdejšímu soudu dne 17. 10. 2011 proti zdejší žalované, soud zjistil, že žalobce se domáhal náhrady škody způsobené při výkonu veřejné moci ve výši 34 628 646 Kč odpovídající ušlému nájemnému předmětných nemovitostí, které žalobce nemohl v důsledku nezákonného rozhodnutí Vrchního soudu z 5. 11. 2008 pobírat v období od 1. 1. 2009 do 28. 2. 2011. Z rozsudku zdejšího soudu ze dne 27. 9. 2012 (právní moc dne 2. 8. 2013) soud zjistil, že žaloba zamítnuta pro předčasnost, neboť řízení, v němž byla konstatována nezákonnost rozhodnutí, stále probíhá. Z navazujícího rozsudku Městského soudu v Praze z 25. 4. 2013, č.j. 15 Co 73/2013-82, soud zjistil, že prvostupňové rozhodnutí z 27. 9. 2012 bylo potvrzeno. Městský soud v Praze však zamítavý rozsudek potvrdil s tím, že žaloba byla sice správně zamítnuta pro předčasnost (tj. pro tentokrát), avšak z nesprávných důvodů. Žalobce se totiž měl nejprve domáhat požadovaného ušlého nájemného po osobách, které dané nájemné pobíraly namísto něho. Usnesením Nejvyššího soudu z 19. 2. 2014, č.j. 30 Cdo 4004/2013-97, bylo odmítnuto dovolání zdejšího žalobce proti rozsudku zdejšího soudu sp. zn. 14 C 145/2011 a na něj navazujícího rozsudku Městského soudu v Praze sp. zn. 15 Co 73/2013. Usnesením Ústavního soudu ze dne 26. 6. 2014 pak byla ústavní stížnost zdejšího žalobce odmítnuta s tím, že napadená rozhodnutí odpovídají Ústavním soudem aprobovaným hlediskům, podle nichž přichází odpovědnost státu za škodu až subsidiárně, když stát má principiální postavení tzv. posledního dlužníka v kontrapozici s primárním dlužníkem.
13. Podle § 159a odst. 4 o. s. ř. platí, že jakmile bylo o věci pravomocně rozhodnuto, nemůže být v rozsahu závaznosti výroku rozsudku pro účastníky a popřípadě jiné osoby věc projednávána znovu. Podle § 103 o. s. ř., kdykoli za řízení přihlíží soud k tomu, zda jsou splněny podmínky, za nichž může rozhodnout ve věci samé (podmínky řízení).

Shodu s prvopisem potvrzuje Markéta Vítková

K neodstranitelným nedostatkům podmínek řízení patří i překážka *rei iudicatae*, tj. věci pravomocně rozhodnuté. Ta nastává v první řadě tehdy, jde-li v novém řízení o projednání stejné věci. O stejnou věc jde tehdy, jde-li v novém řízení o tentýž nárok nebo stav, o němž již bylo pravomocně rozhodnuto, a týká-li se stejného předmětu řízení a týchž osob.

14. Na základě shora uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že **v dané věci není dána překážka věci pravomocně rozhodnuté (*res iudicata*), a tudíž žalobní nároky lze projednat.** Jak je parné ze shora uvedeného, ve věci sp. zn. 15 C 93/2009 žalobce požadoval náhradu škody (jakkoli v totožné výši) z titulu nesprávného úředního postupu exekutora (návrh na změnu žaloby v podobě změny odpovědnostního titulu nebyl připuštěn), a tedy na základě odlišných skutkových tvrzení a z jiného titulu. V řízení sp. zn. 14 C 145/2011 se sice žalobce domáhal stejného nároku z totožného důvodu jako v nadepsaném řízení (tj. nezákonné rozhodnutí Vrchního soudu v Praze z 5. 11. 2008 (jakkoli v jiné výši), avšak žaloba byla zamítnuta pro předčasnost. Zamítnutí žaloby pro předčasnost (tj. „pro tentokrát“) přitom nezakládá překážku věci pravomocně rozhodnuté.

Skutková zjištění:

15. Z tvrzení stran, stejně jako z některých listinných důkazů (tj. žádost žalobce ze dne 11. 6. 2015 s podacím razítkem žalované značícím její doručení dne 11. 6. 2015 a stanovisko žalované ze dne 25. 2. 2016) soud zjistil a má za prokázané, že žalobce dne 11. 6. 2015 uplatnil u žalované svůj nárok z důvodu a ve výši uvedené v žalobě. Ze zmíněného stanoviska žalované soud dále zjistil, že žalovaná žádosti žalobce nevyhověla. Soud tedy konstatuje, že žalobce splnil podmínku pro soudní uplatnění nároku na náhradu škody či nemajetkové újmy způsobené nezákonným rozhodnutím či nesprávným úředním postupem předvídanou § 14 zákona č. 82/1998 Sb., *o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád)*, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon“), která spočívá v předběžném uplatnění nároku u příslušného orgánu (tj. zde žalované).
16. Z výpisu z katastru nemovitostí ve vztahu k předmětným nemovitostem soud zjistil, že ke dni 19. 9. 2005 byla spol. VELTEX vlastníkem předmětných nemovitostí.
17. Z usnesení exekutora (JUDr. Podkonického) ze dne 20. 9. 2005, č.j. 067 Ex-957/2004-431, soud zjistil, že spol. ESOLUS byl udělen příklep na vydražené předmětné nemovitosti (tj. areál Hloubětín) za nejvyšší podání ve výši 75 500 000 Kč. Z potvrzení o zaplacení nejvyššího podání ze dne 18. 10. 2005 pak soud zjistil, že exekutor JUDr. Podkonickým oznámil Katastrálnímu úřadu hl. m. Prahy, že vlastníkem předmětných nemovitostí se stala spol. ESOLUS. Z výpisu z katastru nemovitostí ve vztahu k předmětným nemovitostem soud zjistil, že nabývacím titulem vlastnického práva spol. ESOLUS k předmětným nemovitostem bylo rozhodnutí exekutora o udělení příklepu ze dne 20. 9. 2005, č.j. 067 Ex-957/2004-431.
18. Z usnesení Městského soudu v Praze č.j. 79 K 21/2005-127 ze dne 29. 11. 2005 soud zjistil, že na majetek dlužníka spol. VELTEX byl prohlášen konkurz a správcem konkurzní podstaty by ustaven zdejší žalobce. Ze soupisu majetku dlužníka (úpadce) spol. VELTEX soud zjistil, že žalobce zapsal do konkurzní podstaty shora (srov. bod 1) uvedené nemovitosti, tj. areál Hloubětín. Z přípisu žalobce z 12. 12. 2005, adresovaného Městskému soudu v Praze ke sp. zn. 79 K 21/2005, soud zjistil, že žalobce požádal, aby bylo spol.

ESOLUS uložena lhůta k podání žaloby na vyloučení předmětných nemovitostí z konkurzní podstaty.

19. **Z rozsudku Městského soudu v Praze dne 28. 5. 2008**, č.j. 58 Cm 146/2005-212, soud zjistil, že spol. ESOLUS podala proti zdejšímu žalobci (v procesním postavení žalovaného) coby správci konkurzní podstaty spol. VELTEX žalobu na vyloučení předmětných nemovitostí (tj. areálu Hloubětín) z konkurzní podstaty, neboť je jejich vlastníkem; zmíněným rozsudkem bylo excindační žalobě vyhověno a předmětné nemovitosti byly ze soupisu konkurzní podstaty vyloučeny. **Z rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 5. 11. 2008**, č.j. 13 Cmo 239/2008-250, soud zjistil, že jím byl zmíněný rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 28. 5. 2008 potvrzen. **Z rozsudku Nejvyššího soudu ČR ze dne 27. 1. 2011**, sp. zn. 29 Cdo 1361/2009, který byl dle doručenký právnímu zástupci žalobce **doručen dne 18. 2. 2011**, soud zjistil, že dovoláním zdejšího žalobce napadený rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 5. 11. 2008, č.j. 13 Cmo 239/2008-250, byl zrušen a věc byla vrácena zpět k dalšímu řízení; důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí byla nesprávná aplikace zákona o veřejných dražbách na posuzování regulérnosti dražby předmětných nemovitostí. V návaznosti na zrušující rozhodnutí Nejvyššího soudu znovu rozhodoval **Vrchní soud v Praze, který rozsudkem č.j. 13 Cmo 239/2008-368 ze dne 12. 10. 2011 (právní moc 8. 11. 2011)** zamítl žalobu spol. ESOLUS o vyloučení předmětných nemovitostí z konkurzní podstaty; důvodem bylo to, že v období od vydání prvního rozsudku Vrchního soudu ze dne 5. 11. 2008 do jeho zrušení Nejvyšším soudem, původně úspěšný žalobce (tj. spol. ESOLUS) prodal předmětné nemovitosti společnosti Hloubětín 61, které tak svědčí vlastnické právo. Z uvedeného důvodu tak původní žalobce spol. ESOLUS pozbyla aktivní legitimace k vylučovací žalobě.
20. Z kupní smlouvy uzavřené mezi spol. ESOLUS a Hloubětín 61 dne 12. 2. 2009 soud zjistil, že jejím předmětem byl převod vlastnického práva k předmětným nemovitostem (tj. areál Hloubětín) za kupní cenu ve výši 78 000 000 Kč.
21. Ze znaleckého posudku vypracovaného Ing. Janem Doležalem dne 2. 2. 2009 soud zjistil, že dle znalce činila hodnota předmětných nemovitostí cca 317 195 060 Kč. Z výzvy žalobce adresované spol. ESOLUS ze dne 7. 2. 2013 soud zjistil, že žalobce jí vyzval k vydání kupní ceny ve výši 317 195 060,- Kč, kterou obdržela na základě kupní smlouvy uzavřené se spol. Hloubětín 61.
22. Z rozsudku Městského soudu v Praze č.j. 58 Cm 11/2011-127 z 2. 2. 2012 soud zjistil, že nový vlastník předmětných nemovitostí (tj. spol. Hloubětín 61) se excindační žalobou podanou proti zdejšímu žalobci (coby konkurznímu správci spol. VELTEX) domáhal vyloučení předmětných nemovitostí z konkurzní podstaty, přičemž vylučovací žalobě bylo vyhověno. **Z rozsudku Vrchního soudu v Praze č.j. 10 Cmo 30/2012-180 z 21. 6. 2012 (právní moc dne 17. 7. 2012)** pak soud zjistil, že odvoláním napadený posledně jmenovaný rozsudek Městského soudu v Praze byl potvrzen, a to z důvodu ochrany práv třetích osob nabytých na základě původního pravomocného (a později zrušeného rozhodnutí Vrchního soudu v Praze). Z rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 30. 6. 2014, č.j. 29 Cdo 3633/2012-265, pak soud zjistil, že dovolání zdejšího žalobce proti rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 21. 6. 2012 bylo odmítnuto. Z usnesení Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 3348/14 z 3. 2. 2015 soud zjistil, že ústavní stížnost zdejšího žalobce proti naposledy zmíněným rozhodnutím byla odmítnuta; v odůvodnění Ústavní soud mj. uvedl, že v případech excindačních žalob nového vlastníka, který nabyt vlastnické právo od dřívějšího majitele, který před uzavřením kupní smlouvy dosáhl vyloučení věci z konkurzního řízení, musí obecné soudy vážit také právo tohoto nového vlastníka na

ochranu vlastnictví se zřetelem k nabytí vlastnictví v dobré víře, a nakonec dospěl k závěru, že základní práva stěžovatele (tj. zdejšího žalobce) nebyla porušena.

23. Z rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 10 č.j. 6 C 199/2009-187 z 26. 4. 2012 soud zjistil, že spol. ESOLUS se po zdejší žalobci domáhala zaplacení částky cca 15,5 mil. Kč z titulu bezdůvodného obohacení ve vztahu k předmětným nemovitostem; žaloba byla zamítnuta z důvodu, že nebyla splněna podmínka pro to, aby se spol. ESOLUS v dražbě stala vlastníkem (vydražitelem) areálu Hloubětín, a tudíž nebyla ani aktivně legitimována v daném řízení.
24. Z usnesení Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 19. 11. 2012, č.j. 48 EXE 2306/2012-44, a z vyrozumění Exekutorského úřadu Praha 4 ze dne 15. 5. 2013, soud zjistil, že na majetek spol. ESOLUS byla nařízena exekuce, jejímž vedením byl pověřen exekutor. Z účetních závěrek spol. ESOLUS soud zjistil, že daná společnost v letech 2004, 2006, 2007, 2008, 2009, 2010, 2011, 2012, 2013, 2014, 2015 hospodařila se ztrátou. Nahlédnutím do obchodního rejstříku soud zjistil, že zmíněné účetní závěrky byly dodány do obchodního rejstříku nejdříve ke dni 27. 8. 2012.
25. Z jiných provedených důkazů soud nečinil žádné pro své rozhodnutí podstatné skutkové závěry, a to za situace, kdy na základě shora uvedených důkazů dospěl k závěru o promlčení tvrzeného nároku žalobce. Pro nadbytečnost se tedy soud dalšími provedenými důkazy v tomto rozsudku nezabýval.

Právní úprava:

26. Podle § 1 zákona stát odpovídá za podmínek zákonem stanovených za škodu způsobenou při výkonu státní moci. Podle § 2 zákona se odpovědnosti za škodu podle tohoto zákona se nelze zprostit.
27. Podle § 5 písm. a), b) zákona stát odpovídá za podmínek zákonem stanovených za škodu, která byla způsobena rozhodnutím, jež bylo vydáno v občanském soudním řízení, ve správním řízení, v řízení podle soudního řádu správního nebo v řízení trestním, a za škodu, která byla způsobena nesprávným úředním postupem.
28. Podle § 7 odst. 1 zákona mají právo na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím účastníci řízení, ve kterém bylo vydáno rozhodnutí, z něhož jim vznikla škoda. Podle odst. 2 zmíněného ustanovení má právo na náhradu škody i ten, s nímž nebylo jednáno jako s účastníkem řízení, ačkoliv s ním jako s účastníkem řízení jednáno být mělo.
29. Dle § 8 odst. 1 zákona platí, že nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím, není-li dále stanoveno jinak, lze uplatnit pouze tehdy, pokud pravomocné rozhodnutí bylo pro nezákonnost zrušeno nebo změněno příslušným orgánem. Rozhodnutím tohoto orgánu je soud rozhodující o náhradě škody vázán. Dle § 8 odst. 3 zákona pak platí, že nejde-li o případy zvláštního zřetele hodné, lze nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím přiznat pouze tehdy, pokud poškozený využil v zákonem stanovených lhůtách všech procesních prostředků, které zákon poškozenému k ochraně jeho práva poskytuje; takovým prostředkem se rozumí řádný opravný prostředek, mimořádný opravný prostředek, vyjma návrhu na obnovu řízení, a jiný procesní prostředek k ochraně práva, s jehož uplatněním je spojeno zahájení soudního, správního nebo jiného právního řízení, nebo návrh na zastavení exekuce.

Shodu s prvopisem potvrzuje Markéta Vítková

Právní posouzení věci:

30. Protože zákon (č. 82/1998 Sb.) blíže nedefinuje pojem škody ani neupravuje rozsah její náhrady, je třeba v této otázce vycházet z občanského zákoníku [tj. v daném případě zejména z § 442 zákona č. 40/1964 Sb., *občanský zákoník* (platný do 31. 12. 2013)], dle něhož se hradí skutečná škoda a to, co poškozenému ušlo (ušlý zisk)]. Škodou je přitom míněna majetková újma, která nastala (projevuje se) v majetkové sféře poškozeného (spočívá ve zmenšení jeho majetkového stavu), je objektivně vyjádřitelná v penězích a je tudíž napravitelná poskytnutím majetkového plnění, především peněz. Skutečnou škodou se rozumí majetková újma spočívající ve zmenšení majetkového stavu poškozeného oproti stavu před škodnou událostí. Ušlý zisk představuje ušlý majetkový prospěch spočívající v nenastalém zvětšení (rozmnožení) majetku poškozeného, které bylo možno - kdyby nastala škodná událost - důvodně očekávat s ohledem na pravidelný běh věcí (srov. např. usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 25 Cdo 1158/2004 ze dne 18. 8. 2005 či sp. zn. 25 Cdo 1404/2004 ze dne 4. 11. 2004).
31. V řízení bylo prokázáno (a bylo mezi stranami nesporné), že pravomocným rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 5. 11. 2008 (ve znění rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 5. 2008) bylo vyhověno vylučovací žalobě spol. ESOLUS a došlo tak k vyloučení předmětných nemovitostí (tj. areálu Hloubětín) z konkurzní podstaty spol. VELTEX. V návaznosti na to spol. ESOLUS převedla předmětné nemovitosti na 3. osobu (spol. Hloubětín 61). Následně však došlo ke zrušení daného rozsudku Vrchního soudu ze dne 5. 11. 2008, a to rozhodnutím Nejvyššího soudu ze dne 27. 1. 2011 (které bylo žalobci doručeno dne 18. 2. 2011) a věc byla vrácena zpět. Nicméně s ohledem na to, že původní žalobce (spol. ESOLUS) již nebyl vlastníkem předmětných nemovitostí, nebylo možné věcně rozhodnout o tom, zda byly zapsány do konkurzní podstaty po právu či nikoli a vylučovací žaloba spol. ESOLUS tak byla (z důvodu absence aktivní legitimace) zamítnuta. Následně nový nabyvatel (tj. spol. Hloubětín 61) podal proti žalobci novou vylučovací žalobu, s níž byl úspěšný, neboť soudy (v rozhodnutí Městského soudu v Praze č.j. 58 Cm 11/2011-127 z 2. 2. 2012, Vrchního soudu v Praze ze dne 21. 6. 2012 (právní moc dne 17. 7. 2012), Nejvyššího soudu ze dne 30. 6. 2014 a Ústavního soudu ze dne 3. 2. 2015) dovodily, že došlo k nabytí předmětných nemovitostí v dobré víře na základě pravomocného rozsudku Vrchního soudu ze dne 5. 11. 2008 (bez ohledu na to, že byl následně zrušen) a poskytly tudíž ochranu vlastnictví novému vlastníkovvi. V návaznosti na posledně jmenované řízení o žalobě spol. Hloubětín 61 tedy již byly předmětné nemovitosti definitivně vyloučeny z konkurzní podstaty spol. VELTEX.
32. Na základě výše uvedeného tedy lze uzavřít, že **(zrušený) rozsudek Vrchního soudu ze dne 5. 11. 2008 bez dalšího představuje nezákonné rozhodnutí ve smyslu zákona (č. 82/1998 Sb.)** a je tudíž odpovědnostním titulem (což ostatně ani mezi stranami nebylo sporné).
33. Tvrzená škoda na straně žalobce je pak představována vyloučením předmětných nemovitostí, tj. zmenšení konkurzní podstaty spol. VELTEX, v důsledku nezákonného rozhodnutí (tj. rozsudku Vrchního soudu ze dne 5. 11. 2008), které umožnilo nejen jejich vyloučení z konkurzní podstaty, ale také jejich převod na třetí osobu (spol. Hloubětín 21), která se pak úspěšně domohla jejich definitivního vyloučení, čímž došlo ke snížení konkurzní podstaty spol. VELTEX.

34. Soud se nejprve zabýval námitku promlčení tvrzeného nároku žalobce, kterou vznesla žalovaná. Uplatní-li totiž odpovědný subjekt v občanském soudním řízení důvodně námitku promlčení, velí zásada hospodárnosti řízení, aby soud nejprve posoudil, zda je námitka důvodná, a pokud tomu tak je, aby žalobu zamítl, aniž bude najisto postavena otázka splnění podmínek odpovědnosti za újmu či prokázána její výše.
35. Podle § 32 zákona se nárok na náhradu škody podle tohoto zákona promlčí za tři roky ode dne, kdy se poškozený dozvěděl o škodě a o tom, kdo za ni odpovídá. Je-li podmínkou pro uplatnění práva na náhradu škody zrušení rozhodnutí, běží promlčecí doba ode dne doručení (oznámení) zrušovacího rozhodnutí. Nejpozději se nárok promlčí za deset let ode dne, kdy poškozenému bylo doručeno (oznámeno) nezákonné rozhodnutí, kterým byla způsobena škoda; to neplatí, jde-li o škodu na zdraví. Podle § 35 zákona pak promlčecí doba neběží ode dne uplatnění nároku na náhradu škody do skončení předběžného projednání (u příslušného orgánu), nejdéle však po dobu 6 měsíců.
36. **Uvedené ustanovení § 32 zákona je zároveň třeba aplikovat ve světle judikatury Nejvyššího soudu, a to zejména usnesení velkého senátu občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 12. 4. 2017, sp. zn. 31 Cdo 4835/2014, v němž Nejvyšší soud dospěl k závěru, že vznikla-li škoda až po doručení (oznámení) nezákonného rozhodnutí, začíná běžet promlčecí doba až od okamžiku vzniku škody.** Jinými slovy, okolnost rozhodná pro počátek objektivní promlčecí doby zahrnuje nejen doručení (oznámení) nezákonného rozhodnutí, ale i vznik škody samé, neboť jen tak se právo na náhradu škody nepromlčí v důsledku uplynutí objektivní promlčecí doby dříve, než škoda vůbec vznikne.
37. Sporná mezi účastníky byla otázka, od kterého data začala běžet promlčecí doba žalobního nároku, tedy zda žalobce uplatnil své právo na náhradu škody včas, tj. v tříleté promlčecí doby. Soud se tedy zabýval tím, zda rozhodným okamžikem pro počátek běhu promlčecí doby je (i) den 18. 2. 2011, kdy bylo žalobci doručeno zrušovací rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 27. 11. 2011, kterým byl zrušen rozsudek Vrchního soudu ze dne 5. 11. 2008, a kdy byla postavena najisto existence nezákonného rozhodnutí, či (ii) zda počala běžet až od 17. 7. 2012, tj. od právní moci rozhodnutí Vrchního soudu ze dne 21. 6. 2012 vydaným v jiném řízení, kterým bylo vyhověno vylučovací žalobě spol. Hloubětín 21 (či příp. od jiného okamžiku v daném řízení, tj. např. od rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 3. 2. 2015, jak tvrdil žalobce) a kdy tudíž bylo postaveno najisto, že došlo k definitivnímu vyloučení předmětných nemovitostí z konkurzní podstaty spol. VELTEX. V případě, že by počala promlčecí doba běžet od 18. 2. 2011 (ad i), nárok žalobce by byl promlčen. Pokud by naopak promlčecí doba počala běžet až od 17. 7. 2012 či později (ad ii), nárok by promlčen nebyl.
38. V dané souvislosti soud konstatuje, že v příčinné souvislosti s nezákonným rozhodnutím Vrchního soudu ze dne 5. 11. 2008 došlo k tvrzené škodě na straně žalobce v podobě vyloučení předmětných nemovitostí z konkurzní podstaty, což umožnilo jejich následný prodej 3. osobě. V okamžiku (tj. dne 18. 2. 2011), kdy bylo žalobci doručeno zrušovací rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 27. 1. 2011 tedy žalobce věděl jak o nezákonném rozhodnutí, tak o tom, že došlo ke vzniku škody (snížení konkurzní podstaty), jakkoli ke vzniku škody došlo již dříve, a dále kdo za škodu odpovídá. V té době měl nadto žalobce rovněž (alespoň přibližnou) povědomost i o výši škody, neboť měl k dispozici znalecký posudek ze dne 2. 2. 2009, dle něhož hodnota předmětných nemovitostí odpovídala částce 317 195 060 Kč. V daném ohledu však soud pro úplnost konstatuje, že pro běh promlčecí doby není třeba, aby poškozený znal přesný rozsah, resp. výši škody. **Z uvedeného je tedy**

dle soudu patrné, že promlčecí doba k uplatnění náhrady takové škody by měla počít běžet doručením zrušovacího rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 27. 1. 2011 (tj. dnem 18. 2. 2011).

39. Nicméně po zrušení rozhodnutí Vrchního soudu Nejvyšším soudem dané řízení pokračovalo a bylo pravomocně skončeno (ve prospěch zdejšího žalobce) ke dni 8. 11. 2011. Posuzovaná věc je nadto specifická v tom, že okamžikem zrušení nezákonného rozhodnutí Vrchního soudu došlo k situaci, kdy předmětné nemovitosti byly zpět zapsány do konkurzní podstaty, a tudíž nelze hovořit o škodě. Jinými slovy, **v bezprostředním důsledku nezákonného rozhodnutí ke škodě na straně žalobce sice došlo, avšak ta byla odklizená zrušovacím rozhodnutím Nejvyššího soudu.** Daný „bezeškodný“ stav, kdy předmětné nemovitosti byly opět zapsány v konkurzní podstatě spol. VELTEX, pak trval až do dne 17. 7. 2012, kdy nabylo právní moci rozhodnutí Vrchního soudu ze dne 21. 6. 2012 vydané v jiném řízení o excindační žalobě spol. Hloubětín 61. Škoda na straně žalobce tedy znovu vznikla až v okamžiku, kdy předmětné nemovitosti byly definitivně vyloučeny z konkurzní podstaty. **Z uvedeného důvodu se tedy nabízí otázka, zda promlčecí doba nepočala běžet až od pravomocného rozhodnutí Vrchního soudu ze dne 21. 6. 2012 vydaného v jiném řízení navazujícím na řízení, v němž bylo vydáno nezákonné rozhodnutí, neboť do té doby škoda neexistovala (jakkoli předtím vznikla a pak zanikla).**
40. Obdobně (a dle soudu velmi relevantně) argumentoval také žalobce, když uváděl, že po skončení řízení, v němž bylo vydáno nezákonné rozhodnutí, škoda neexistovala, neboť vylučovací žalobě spol. ESOLUS nebylo vyhověno a tudíž předmětné nemovitosti byly formálně stále zapsány v konkurzní podstatě a žalobce byl oprávněn s nimi disponovat. Z uvedeného důvodu dle žalobce ani nemohla počít běžet promlčecí doba. K vyloučení předmětných nemovitostí s konečnou platností přitom došlo až dne 17. 7. 2012, kdy nabyl právní moci rozsudek Vrchního soudu ze dne 21. 6. 2012 o vylučovací žalobě spol. Hloubětín 61 (resp. žalobce tvrdil, že promlčecí doba běží až od rozhodnutí Ústavního soudu, neboť pokud by uspěl, škoda by opět přestala existovat). Až tehdy se tedy žalobce s jistotou dozvěděl, že předmětné nemovitosti jsou definitivně vyloučeny z konkurzní podstaty, tj. dozvěděl se o škodě.
41. V dané souvislosti vzal soud rovněž v úvahu skutečnost, že ke „druhému“ (tj. definitivnímu) vyloučení předmětných nemovitostí z konkurzní podstaty došlo na základě a tudíž v příčinné souvislosti pravomocným rozhodnutím Vrchního soudu ze dne 21. 6. 2012, které však nebylo zrušeno a tudíž se nejedná o nezákonné rozhodnutí. Z uvedeného důvodu ani není dán odpovědnostní titul na straně státu. Naproti tomu, jak uvedeno shora, v příčinné souvislosti s nezákonným rozhodnutím (tj. rozsudek Vrchního soudu ze dne 5. 11. 2008) došlo k „prvnímu“ vyloučení předmětných nemovitostí, které umožnilo jejich převod na 3. osobu. Ostatně i sám žalobce vztahuje tvrzenou škodu k rozsudku Vrchního soudu ze dne 5. 11. 2008, nikoli k pozdějšímu řízení. **Na základě uvedeného tedy soud uzavřel, že není dána bezprostřední příčinná souvislost mezi nezákonným rozhodnutím (tj. Vrchního soudu ze dne 5. 11. 2008) a definitivním („druhým“) vyloučením předmětných nemovitostí z konkurzní podstaty, k němuž došlo ve zcela odlišném řízení, než ve kterém bylo vydáno nezákonné rozhodnutí. Proto by dle soudu nebyl správný závěr o počátku běhu promlčecí doby až v návaznosti na „druhý“ vyloučení předmětných nemovitostí z konkurzní podstaty.**
42. Pro úplnost soud uvádí, že nesouhlasí s tvrzením žalobce, že promlčecí doba mohla počít běžet až poté, co vyčerpal veškeré procesní prostředky k nápravě, a to zejména v řízení

proti spol. Hloubětín 61, včetně řízení o ústavní stížnosti, která byla odmítnuta dne 3. 2. 2015. Důvodem je skutečnost, že daná řízení navazovala na „druhé“ vyloučení z konkurzní podstaty, která však, jak uvedeno shora, není v příčinné souvislosti s nezákonným rozhodnutím, a tudíž nemohlo mít vliv na běh promlčecí doby. I kdyby však počala promlčecí doba běžet v souvislosti s řízením o žalobě spol. Hloubětín 61, dle soudu by se tak stalo dnem 17. 7. 2012, kdy došlo k pravomocnému vyloučení předmětných nemovitostí z konkurzní podstaty, nikoli od rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 21. 6. 2012, neboť nelze v daném směru argumentovat hypotézami, že pokud by byl žalobce úspěšný s mimořádnými opravnými prostředky, škody by nevznikla, a tak uměle oddalovat počátek běhu promlčecí doby.

43. Soud se dále zabýval problematikou zásady státu jako posledního dlužníka. Odpovědnost státu za škodu totiž dle uvedené zásady nastupuje až tehdy, kdy poškozený již nemůže úspěšně dosáhnout uspokojení své pohledávky vůči primárnímu dlužníku (srov. např. rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. sp. zn. 25 Cdo 720/2007 ze dne 26. 8. 2009). Jinými slovy odpovědnost státu za škodu způsobenou nezákonným rozhodnutím nastupuje až za podmínky, je-li vyloučeno, že by primární dlužník na svůj dluh i jen částečně plnil. Až v této situaci tak vzniká poškozenému škoda uplatnitelná proti státu, a to právě tím, že je zřejmé, že nárok, který je z titulu škody uplatňován, nelze uspokojit jinak. Z uvedeného rovněž dle soudu plyne, až do doby, kdy je postaveno najisto, že se žalobce své pohledávky nedomůže po primárním dlužníkovi z nějakého objektivního důvodu (např. nemajetnost primárního dlužníka), nevzniká mu škoda proti státu. Z uvedeného dle soudu rovněž plyne, že do té doby ani nemůže počít běžet promlčecí doba k uplatnění nároku proti státu.
44. Z provedeného dokazování vyplynulo, že žalobce se v řízení vedeném u nadepsaného soudu pod sp. zn. 14 C 145/2011 žalobou doručenu soudu dne 17. 11. 2011 domáhal proti žalované zaplacení částky 34 628 646,- Kč s přísl. coby náhrady škody spočívající v ušlém nájemném za předmětné nemovitosti v období od 1. 1. 2009 do 28. 2. 2011 (tj. stejného nároku jako v nadepsaném řízení, s tím rozdílem, že v nadepsaném řízení se žalobce domáhá vyšší částky za delší období), a to z titulu nezákonného rozhodnutí Vrchního soudu ze dne 5. 11. 2011; daná žaloba byla zamítnuta pro předčasnost (srov. bod 12 shora). Žalobce se v žádném řízení (vyjma nadepsaného) nedomáhal náhrady skutečné škody odpovídající hodnotě předmětných nemovitostí.
45. Žalobce tvrdil a prokazoval, že se nedomáhal náhrady škody proti primárnímu dlužníkovi – spol. ESOLUS, neboť daná společnost byla a je nemajetná, a tudíž nebylo možné se po ní fakticky domoci jakékoli náhrady škody. Z uvedeného důvodu rovněž nepovažoval za správný závěr Městského soudu v Praze v rozhodnutí č.j. 15 Co 73/2013-82 ze dne 25. 4. 2013 (vydaného v rámci řízení u zdejšího soudu sp. zn. 14 C 145/2011), dle něhož byla žaloba předčasná proto, že se žalobce nedomáhal náhrady ušlého zisku proti osobě, která požadované nájemné pobírala.
46. Z tvrzení žalobce a z provedeného dokazování v daném ohledu vyplynulo, že spol. ESOLUS skutečně od roku 2004 hospodařila se ztrátou a byla nebonitní, a že by tudíž uplatňování nároku žalobce proti této společnosti postrádalo praktického významu a jednalo by se pouze o formalitu prodlužující domáhání se náhrady škody. Z uvedeného důvodu zároveň dle soudu ani nedošlo k „prodloužení“ promlčecí doby k uplatnění nároku proti státu o dobu, po níž by se žalobce domáhal náhrady škody po primárním dlužníkovi.

47. Soud si je vědom toho, že žaloba žalobce na náhradu škody (jakkoli pouze v podobě ušlého nájemného a nikoli hodnoty předmětných nemovitostí) byla pro předčasnost zamítnuta. Nicméně jestliže žalobce (dle svých tvrzení) věděl o nebonitnosti spol. ESOLUS, nic mu nebránilo, aby ihned po pravomocném zamítnutí žaloby pro předčasnost (dne 25. 4. 2013) podal novou žalobu s nároky, jichž se domáhá v nadepsaném řízení a prokazoval, že bylo neúčelné se nároků po této společnosti domáhat, jak činil v tomto řízení. Soud tedy nevidí žádný důvod, proč žalobce vyčkával další cca 2 roky s uplatněním nároku u žalované a následným podáním žaloby.
48. Stejně tak žalobci nic nebránilo podat včas žalobu proti žalované poté, co bylo doručeno rozhodnutí o zrušení nezákonného rozhodnutí Vrchního soudu, příp. poté, co bylo dané řízení pravomocně skončeno. Žalobce dále mohl podat žalobu (která je projednávána v nadepsaném řízení) např. hned poté, co zdejší soud usnesením ze dne 16. 8. 2013 v řízení sp. zn. 15 C 93/2009 zamítl návrh žalobce na změnu žaloby v odpovědnostním titulu, a to z tvrzeného nesprávného úředního postupu exekutora na nezákonné rozhodnutí Vrchního soudu ze dne 5. 11. 2008, kdy žalobce zjevně měl vědomost o existenci škody i nezákonného rozhodnutí, když v daném řízení spojoval tvrzenou škodu s nezákonným rozhodnutím; žalobce tedy nemusel vyčkávat další cca 2 roky s uplatněním svého nároku.
49. I přes shora uvedené však nebylo možné pominout to, že žalobce byl od okamžiku vydání nezákonného rozhodnutí procesně aktivní a různými prostředky se snažil domoci navrácení předmětných nemovitostí či odpovídající náhrady škody do konkurzní podstaty, avšak ani přesto se mu dle soudu nepodařilo vyhnout marnému uplynutí promlčecí doby, jakkoli se v daném případě jedná o velmi složitou a specifickou situaci.
50. **Na základě shora popsaných úvah a i přes nastíněné pochybnosti se soud nakonec přiklonil k závěru (jakkoli danou situaci považuje za velmi specifickou a hraniční), že počátek běhu promlčecí doby je v daném případě spojen s datem 18. 2. 2011, tedy dnem doručení zrušovacího rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 27. 1. 2011, kterým byla založena existence nezákonného rozhodnutí Vrchního soudu ze dne 5. 11. 2008, a kdy zároveň žalobce věděl o vzniku škody v příčinné souvislosti s nezákonným rozhodnutím (tj. „první“ vyloučení předmětných nemovitostí umožňující jejich převod na 3. osobu).** K uplatnění nároku u žalované došlo až dne 11. 6. 2015, tzn. až po marném uplynutí promlčecí doby. Z uvedeného důvodu rovněž žaloba doručená soudu dne 17. 12. 2015 byla podána opožděně.
51. Jelikož žalobce tvrdil, že námitka promlčení byla žalovanou vznesená v rozporu s dobrými mravy, **soud se dále zabýval tím, zda jsou dány okolnosti, pro něž by výkon práva žalované představovaný vznesením námítky promlčení bylo na místě shledat nemravným.**
52. Soud nejprve uvádí, že žalovaná v civilním řízení není v pozici vrchnostenské, a je tak jejím právem, jako jakéhokoliv jiného účastníka civilního řízení, se vznesenému žalobnímu návrhu bránit, a to včetně námítky promlčení. Ve vztahu k námitce nemravnosti je pak třeba mít na paměti závěry Nejvyššího soudu v rozhodnutí ze dne 18. 3. 2014, sp. zn. 30 Cdo 2014/2013, kde dospěl k závěru, že námitka promlčení vznesená státem byla v rozporu s dobrými mravy v dané konkrétní posuzované situaci (kdy šlo o náhradu újmy vzniklé v souvislosti s navrácením majetku při restituci) a řeší tedy pouze konkrétní

specifické situace některých posuzovaných případů, avšak není a nemůže být systémovým východiskem.

53. **Námítka promlčení dle soudu může být v rozporu s dobrými mravy pouze ve zcela výjimečných případech, kdy k promlčení nároku došlo nikoli zaviněním oprávněného a je opodstatněné prolomit právní jistotu účastníků.**
54. Uvedený závěr soud opírá např. o rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 30 Cdo 3825/2011 ze dne 17. 10. 2012: „*Nejvyšší soud opakovaně dovodil, že dobrým mravům zásadně neodporuje, namítá-li někdo promlčení práva uplatňovaného vůči němu, neboť institut promlčení přispívající k jistotě v právních vztazích je institutem zákonným, a tedy použitelným ve vztahu k jakémukoliv právu, které se podle zákona promlčuje. Uplatnění promlčecí námitky by se přičilo dobrým mravům jen v těch výjimečných případech, kdy by bylo výrazem zneužití tohoto práva na úkor účastníka, který marné uplynutí promlčecí doby nezavinil, a vůči němuž by za takové situace zánik nároku na plnění v důsledku uplynutí promlčecí doby byl nepřiměřeně tvrdým postihem ve srovnání s rozsahem a charakterem jím uplatňovaného práva a s důvody, pro které své právo včas neuplatnil (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 22. 8. 2002, sp. zn. 25 Cdo 1839/2000, uveřejněný ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod č. 59/2004, a též v časopise Právní rozhledy č. 12/2002; a dále rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 5. 12. 2002, sp. zn. 21 Cdo 486/2002; ze dne 28. 11. 2001, sp. zn. 25 Cdo 2905/99; ze dne 30. 5. 2001, sp. zn. 33 Cdo 1864/2000; ze dne 21. 4. 1999, sp. zn. 25 Cdo 484/99; ze dne 28. 6. 2000, sp. zn. 21 Cdo 992/1999)*“ (zvýraznění doplněno).
55. Žalobce tvrdil, že vznesená námitka odporuje dobrým mravům proto, že na straně jedné je žalobci vytýkáno, že neučinil všechny přípustné kroky k nápravě, a na straně druhé tvrzeno, že žalobce měl nárok vůči státu uplatnit dříve a nečekat na výsledky svých snah, čímž žalobce *de facto* zbavuje jakékoli možnosti domoci se náhrady škody.
56. Při posuzování okolností, resp. tvrzení žalobce ve vztahu k nemravnosti vznesené námitky promlčení, soud vycházel z ustálené rozhodovací praxe Nejvyššího soudu, a to např. z rozhodnutí ze dne 23. 1. 2018 sp. zn. 27 Cdo 2826/2017, v němž Nejvyšší soud uzavřel, že úsudek soudu ohledně nemravnosti námitky promlčení musí být podložen přesvědčivými skutkovými zjištěními, a že „*[T]yto okolnosti by přitom musely být naplněny v natolik výjimečné intenzitě, aby byl odůvodněn tak významný zásah do principu právní jistoty, jakým je odepření práva uplatnit námitku promlčení*“ (zvýraznění doplněno).
57. **Soud však má za to, že námitka rozporu s dobrými mravy není důvodná.** Jak uvedeno shora, žalobci dle soudu nic nebránilo v tom, aby podal žalobu, která je projednávána v nadepsaném řízení, dříve a včas. Jeho odkaz na rozhodnutí Nejvyššího soudu zn. 31 Cdo 4835/2014 ze dne 12. 4. 2017 přitom není přílehlavý, neboť v daném případě šlo o situaci, kdy škoda vznikla až po uplynutí objektivní promlčecí doby počítané od doručení oznámení o nezákonném rozhodnutí a dovolatelka tudíž neměla vůbec žádný prostor k podání žaloby na náhradu škody. To je však situace zcela odlišná od případu zdejšího žalobce, kterému, jak uvedeno shora, nic nebránilo v tom, aby svou žalobu podal včas; nadto má soud za to, že ono „druhé“ vyloučení předmětných nemovitostí není v příčinné souvislosti s nezákonným rozhrnutím Vrchního soudu ze dne 5. 11. 2008, ale v příčinné souvislosti s rozhodnutím, které nikdy nebylo zrušeno. **Dle soudu tedy ke škodě u žalobce došlo primárně tím, že předmětné nemovitosti byly poprvé vyloučeny z konkurzní podstaty, což pak vedlo k jejich převodu na 3. osobu.**

(tj. v roce 2011). Žalobce tedy nemusel vyčkávat, jak dopadne zcela odlišné navazující řízení o žalobě spol. Hloubětín 61, natož na konec řízení u Ústavního soudu.

58. **Soudu tedy neshledal, že by v dané věci byly dány natolik výjimečné okolnosti, které by odůvodňovaly či ospravedlňovaly závěr o nemravnosti vznesené námitky promlčení.** Ani chování žalované v době před zahájením nadepsaného řízení nesvědčí pro závěr, že by zavinila opožděné podání žaloby a že by tak jí vznesená námitka promlčení měla být v rozporu s dobrými mravy.
59. Pro úplnost soud dodává, že pokud by nárok žalobce promlčen nebyl, bylo v první řadě třeba jako předběžnou otázku vyřešit to, zda v průběhu předmětné dražby došlo k pochybení exekutora, a dále pak zda byly předmětné nemovitosti žalobcem zahrnuty do konkurzní podstaty po právu či nikoli. Teprve v případě, že by byla prokázána kladná odpověď na nastíněné otázky, bylo by namíště zkoumat samotnou výši tvrzené škody.
60. S ohledem na skutečnost, že žaloba podaná u zdejšího soudu dne 17. 12. 2015 byla podána opožděně a nárok žalobce na náhradu škody je promlčen, resp. žalovaná úspěšně vznesla námitku promlčení, soud se již shora nastíněnými otázkami ani dalšími okolnostmi (jako např. výše tvrzené škody) nezabýval, ani v daném ohledu neprováděl další dokazování, neboť by to nemělo žádný praktický dopad a odporovalo by to zásadě hospodárnosti řízení. Soud tedy žalobu bez dalšího v daném rozsahu zamítl (srov. výrok I.).

K nákladům řízení:

61. Výrok II. tohoto rozsudku o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 142 odst. 1 o.s.ř., podle kterého účastníku, který měl ve věci plný úspěch, přiznává soud náhradu nákladů potřebných k účelnému uplatňování nebo bránění práva proti účastníku, který ve věci úspěch neměl za použití § 146 odst. 2 první věty o.s.ř. Podle § 151 odst. 3 o.s.ř. účastníku, který nebyl v řízení zastoupen zástupcem podle § 137 odst. 2 a který nedoložil výši hotových výdajů svých nebo svého jiného zástupce, přiznává soud náhradu v paušální výši určené zvláštním právním předpisem. Paušální náhrada zahrnuje hotové výdaje účastníka a jeho zástupce; nezahrnuje však náhradu soudního poplatku.
62. Podle § 2 odst. 3 vyhlášky č. 254/2015 Sb., *o stanovení výše paušální náhrady pro účely rozhodování o náhradě nákladů řízení v případech podle § 151 odst. 3 občanského soudního řádu a podle § 89a exekučního řádu*, výše paušální náhrady pro účely § 151 odst. 3 o.s.ř. činí 300,- Kč za každý úkon.
63. Zcela úspěšné žalované, která nebyla v řízení zastoupena a nedoložila výši svých hotových výdajů, tak vznikl nárok na náhradu za 13 úkonů po 300,- Kč (tj. podání ze dne 24. 2. 2016, 19. 12. 2016, 9. 3. 2017, 13. 8. 2018 a 14. 12. 2018 a dále 8 úkonů = účast na jednání, tj. 13 x 300 Kč = 3 900 Kč. Soud žalované nepřiznal náklady za přípravu k jednáním soudu, jakkoli je mu známo, že je dle vyhlášky č. 254/2015 Sb. přiznat lze, neboť v případě, že by byl úspěšný žalobce, nebyly by jeho právnímu zástupci takové náklady přiznány, když advokátní tarif nepovažuje přípravu k jednání za úkon právní služby. Dle soudu by tím tedy byla narušena rovnost účastníků v řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje Markéta Vítková

64. Lhůta k plnění byla stanovena v souladu s § 160 odst. 1 část věty před středníkem o.s.ř., když ke stanovení lhůty delší či plnění ve splátkách soud neshledal důvod.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení, a to k Městskému soudu v Praze prostřednictvím Obvodního soudu pro Prahu 2.

Nebude-li splněna povinnost uložená tímto rozsudkem v uvedených lhůtách, lze se po právní moci rozsudku domáhat výkonu rozhodnutí.

Praha 21. prosince 2018

Mgr. Daniela Břízová Ratajová, LL.M. v.r.

soudkyně